

Sygn. akt II K 44/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Florian Szcześniak

Protokolant: Weronika Załęska

przy udziale Prokuratora -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 26 maja 2017 r., 19 lipca 2017 r., 18 października 2017 r., 5 stycznia 2018 r., 2 marca 2018 r. i 11 maja 2018 r.

sprawy **K. D. (1)**, syna S. i U.,

ur. w dniu (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 06 stycznia 2015 roku w miejscowości C. przy ulicy (...), powiatu (...), województwa (...) wyciął z dwóch studzienek, a następnie zabrał przewód telekomunikacyjny XzTKMXpw 100x4x0,5 o długości 103 metrów wchodzący w skład sieci telekomunikacyjnej, czym zakłócił działanie części tej sieci, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 254a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w nieustalonym dniu w okresie od 23 grudnia 2014 roku godzina 20:00 do 24 grudnia 2014 roku godzina 06:50 w W. przy ul. (...), na parkingu niestrzeżonym, województwa (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci centralnego zamka, dokonał kradzieży samochodu osobowego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze nadwozia VIN: (...) o wartości 4.000 złotych działając na szkodę A. S., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w nocy 6 czerwca 2015 roku około godziny 01:00 w K., województwa (...), powiatu (...), po uprzednim wejściu na teren ogrodzonej posesji przy ulicy (...) poprzez odpięcie siatki ogrodzeniowej, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...), gdzie wartość strat wyniosła kwotę 10.000 złotych na szkodę K. R. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w dniu 6 czerwca 2015 roku około godziny 14:30 w J., województwa (...), powiatu (...) na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny tj. samochód osoby S. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości co zostało stwierdzone na podstawie badania na urządzeniu (...) z wynikami: 0,56 mg/l, 0,53 mh/l, 0,47 mg/l, przy czym był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu

Rejonowego w W. sygn. II K 157/15 oraz dopuścił się czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wymienionym wyrokiem w związku ze skazaniem za przestępstwo,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

5. w dniu 6 czerwca 2015 roku około godziny 14:00 w J., województwa (...), powiatu (...) na ulicy (...) podczas kontroli drogowej posłużył się dokumentami stwierdzającymi tożsamość innej osoby tj. prawem jazdy nr (...) i dowodem osobistym nr (...) wystawionymi na osobę D. R. oraz dowodem rejestracyjnym od pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) będącym własnością K. R. (2),

tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **K. D. (1)** w ramach zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w dniu 6 stycznia 2015 roku przy ulicy (...) w miejscowości C., w powiecie (...), województwie (...) dokonał wycięcia z dwóch studzienek kanalizacji technicznej, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia przewód telekomunikacyjny XzTKMXpw 100x4x0,5 o długości 103 metrów o wartości 2.945,89 złotych wchodzący w skład sieci telekomunikacyjnej uszkadzając go i czyniąc niezdatnym do użytku, czym zakłócił działanie części tej sieci, gdzie łączna wartość strat na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W. wyniosła 3.225,14 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem za podobne przestępstwo umyślne, i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 254a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 stycznia 2015 r. skazuje go, zaś na podstawie art. 254a k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 stycznia 2015 r. w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt I wyroku zasądza od oskarżonego K. D. (1) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.436,11 zł (dwóch tysięcy czterystu trzydziestu sześciu złotych i 11/100) tytułem obowiązku naprawienia szkody;

III. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 44 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 stycznia 2015 r. w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt I wyroku orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo pod pozycjami 1, 3, 6 i 8 w wykazie dowodów rzeczowych nr II/10/15/P na k. 66 akt sprawy, zaś na podstawie art. 195 k.k.w. zarządza ich zniszczenie;

IV. oskarżonego **K. D. (1)** w ramach zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w nocy z 23 na 24 grudnia 2014 roku na parkingu niestrzeżonym przy ul. (...) w W., w województwie (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamka w drzwiach kierowcy, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), numerze nadwozia VIN: (...) o wartości 4.000 złotych działając na szkodę A. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem za podobne przestępstwo umyślne, i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 grudnia 2014 r. skazuje go, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **K. D. (1)** w ramach zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w nocy z 5 na 6 czerwca 2015 roku z posesji przy ul. (...) w K., w powiecie (...), w województwie (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) o wartości 10.000 złotych na szkodę K. R. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej prawomocnym wyrokiem za podobne przestępstwo umyślne, i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 czerwca 2015 r. skazuje go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 czerwca 2015 r. w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt V wyroku zasądza od oskarżonego K. D. (1) na rzecz K. R. (2) kwotę 3.500 zł (trzech tysięcy pięciuset złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody;

VII. oskarżonego **K. D. (1)** w ramach zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w dniu 6 czerwca 2015 roku około godziny 14:00 na ulicy 11-go listopada w J., w powiecie (...), w województwie (...), prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki S. (...) o nr VIN (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości co zostało potwierdzone badaniami na urządzeniu (...), które wykazały kolejno: 0,56 mg/l, 0,53 mg/l, 0,47 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami: Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie o sygn. akt V K 389/09 oraz Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 157/15 oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego ostatnim z wymienionych wyroków, i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 42 § 3 k.k. w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt VII wyroku orzeka dożywotnio wobec K. D. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

IX. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w pkt VII wyroku orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

X. oskarżonego **K. D. (1)** w ramach zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w dniu 6 czerwca 2015 roku na ulicy 11-go listopada w J., w powiecie (...), w województwie (...), podczas kontroli drogowej posłużył się dowodem osobistym o nr (...) stwierdzającym tożsamość D. R., i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. za przypisane oskarżonemu w punktach I, IV, V, VII i X wyroku przestępstwa wymierza karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godz. 2:40 do godz. 19:55 w dniu 6 stycznia 2015 r. oraz od godz. 14:30 w dniu 6 czerwca 2015 r. do godz. 12:48 w dniu 8 czerwca 2015 r.;

XIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy opisany szczegółowo pod pozycją 7 w wykazie dowodów rzeczowych nr II/10/15/P na k. 66 akt sprawy nakazuje zwrócić K. D. (1), zaś dowód rzeczowych opisany szczegółowo pod pozycją 2 tegoż wykazu zwrócić (...) S.A. z siedzibą w W.;

XIV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych powiększoną o 23% VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

XV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 44/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 maja 2018 roku

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2014 r. A. S. zaparkował swój samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze nadwozia VIN: (...), koloru zielonego o wartości 4.000 złotych, na parkingu przy ul. (...) w W.. Samochód zamknął za pomocą kluczyka, który włożył w zamek drzwi kierowcy i przekręcił uruchamiając blokadę wszystkich drzwi połączonych systemem centralnego zamka. Następnie udał się do mieszkania swojej teściowej i postanowił tam przenocować. Tej samej nocy K. D. (1) (dalej: K. D. (1)) przebywał w W.. Postanowił dokonać kradzieży samochodu, który zamierzał wykorzystać do popełnienia innych przestępstw. W tym celu między godziną 20:00 w dniu 23 grudnia 2014 r. a godziną 06:50 w dniu 24 grudnia 2014 r. udał się na parking przy ul. (...) w W.. Za pomocą spiłowanego śrubokręta wyłamał zamek w drzwiach kierowcy należącego do A. S. samochodu marki A. (...) o nr rej. (...). Następnie dostał się do wnętrza pojazdu i po przecięciu przewodów elektrycznych uruchomił silnik, po czym odjechał w nieznanym kierunku. O godzinie 06:50 w dniu 24 grudnia 2014 r. A. S. opuścił mieszkanie teściowej i zamierzał udać się do pracy. Gdy zorientował się, że dokonano kradzieży jego samochodu zawiadomił Policję (k. 60v - 61, k. 91 - 91v, 351 - zeznania A. S., k. 95 - 95v – kopia dowodu rejestracyjnego i polisy, k. 41 - 42, 73 - 73v - wyjaśnienia K. D. (1), k. 13 - 14 - protokół oględzin).

W nocy z 5 na 6 stycznia 2015 r. K. D. (1) postanowił dokonać kradzieży przewodów telekomunikacyjnych, wykorzystując do tego skradziony wcześniej samochód marki A. (...) o nr rej. (...). W tym celu przed godziną 2:13 w dniu 6 stycznia 2015r. udał się tym pojazdem na ulicę (...) w miejscowości C.. Następnie przy pomocy taśmy materiałowej i samochodu ściągnął wieka dwóch studzienek kanalizacji technicznej zlokalizowanych przy posesjach nr (...) przy ulicy (...) w miejscowości C., oddalonych od siebie o około 100 metrów. W dalszej kolejności przeciął w obu studzienkach za pomocą ręcznej piły do cięcia metalu przewód telekomunikacyjny nr XzTKMXpw 100x4x0,5 wchodzący w skład sieci telekomunikacyjnej (...) S.A., powodując tym samym zakłócenie działania części tej sieci. Następnie przymocował jeden z końców odciętego przewodu telekomunikacyjnego do haka holowniczego samochodu A. i ruszył pojazdem w kierunku miejscowości R., wyciągając w ten sposób odcięty przewód telekomunikacyjny z podziemnej kanalizacji technicznej. Odcięcie przewodu spowodowało załączenie się alarmu i wysłanie o godzinie 02:13 w dniu 6 stycznia 2015 r. powiadomienia do TP - T. - T. z informacją o kradzieży przewodu. Około godziny 2:20 nieustalona osoba zawiadomiła dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w W., iż przez miejscowość H. przemieszcza się samochód, który ciągnie za sobą długi kabel. Pojazdem tym przemieszczał się K. D. (1). Wówczas dyżurny wydał polecenie najbliższemu patrolowi Policji w składzie sierż. sztab. T. S. i st. post. B. S. aby udali w ten rejon na interwencję, informując o przyjętym zgłoszeniu oraz załączonym alarmie w studzience technicznej w miejscowości C.. W tym czasie K. D. (1) dojechał do miejscowości R., zatrzymał się w pobliskim lesie, a następnie zwinął skradziony przewód telekomunikacyjny o długości 103 metrów i położył go na tylnej kanapie samochodu, po czym pojechał w kierunku miejscowości D.. W drodze powrotnej zauważył nadjeżdżający z naprzeciwka radiowóz policyjny, którym przemieszczali się sierż. sztab. T. S. i st. post. B. S.. Wówczas przyspieszył i nie zareagował na uruchomione przez policjantów sygnały świetlne i dźwiękowe do zatrzymania. Policjanci udali się w pościg za kierowanym przez K. D. (1) pojazdem. W pobliżu miejscowości W. D. stracił panowanie nad pojazdem i wypadł przez okno w drzwiach kierowcy, zaś samochód A. uderzył w drzewo przygniatając go. W rozmowie z policjantami K. D. (1) oświadczył, że nazywa się R. W.. Na miejsce została wezwana karetka pogotowia, która przewiozła K. D. (1) do szpitala w W.. Na przednim fotelu pasażera samochodu A. zabezpieczono ręczną piłkę do cięcia metalu, zaś na tylnym siedzeniu zwinięty przewód telekomunikacyjny. W wyniku kradzieży przewodu uszkodzeniu uległa część sieci telekomunikacyjnej, co spowodowało zakłócenie jej działa, zaś suma strat na szkodę (...) S.A. wyniosła 3.488,64 złotych. Skradziony przewód telekomunikacyjny został uszkodzony i nie nadawał się do ponownego montażu. Samochód A. zwrócono A. S. w stanie uszkodzonym (k. 41 - 42 - wyjaśnienia K. D. (1), k. 10v, 388 - zeznania T. S., k. 55v, 389 - 390 - zeznania K. K. (1), k. 6, 445 - 446 - zeznania A. K., k. 2 - protokół zatrzymania osoby, k. 4 - zaświadczenie lekarskie, k. 7 - 9, 13 - 14 - protokół oględzin, k. 20 - 21 - protokół przeszukania, k. 53, 107 - informacja z O., k.58 - pokwitowanie, k. 64 - protokół pobrania krwi, k. 63 – sprawozdanie z badania krwi, k. 113 - 116 - kosztorys).

W dniu 5 czerwca 2015 r. K. R. (2) wraz ze swoim synem D. R. pracowali przy budowie nowego ogrodzenia wokół rodzinnej posesji przy ul. (...) w K.. W ciągu dnia wyjeżdżali na zakupy należącym do K. R. (2) samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...) o wartości 10.000 zł. Kierowcą był wówczas D. R.. Po powrocie D. R. zaparkował samochód na terenie posesji zostawiając w jego wnętrzu kluczyki od pojazdu oraz portfel z dokumentami w postaci

m.in.: dowodu rejestracyjnego samochodu, swojego dowodu osobistego o nr (...) oraz prawa jazdy. Po zakończonej w tym dniu pracy połączyli stare ogrodzenie z nowym mocując prowizorycznie siatkę ogrodzeniową do słupka. K. R. (2) zamknął szyby w drzwiach samochodu, jednak zapomniał zamknąć auto na centralny zamek. Między godziną 22:00 w dniu 5 czerwca 2015 r. a godziną 5:00 w dniu 6 czerwca 2015 r. K. D. (1) przemieszczał się ulicą (...) w K.. Na terenie posesji nr (...) zauważył samochód marki S. (...) i postanowił go ukraść. W tym celu rozplótł siatkę ogrodzeniową i wszedł na teren posesji. Gdy chwycił za klamkę drzwi samochodu okazało się, że nie są one zamknięte. W jego wnętrzu znalazł również kluczyki do auta i dokumenty. Szerzej rozchylił siatkę ogrodzeniową aby móc wyjechać samochodem na drogę, następnie uruchomił silnik i niepostrzeżenie wyjechał skradzionym samochodem z posesji, po czym udał się w kierunku miejsca zamieszkania w miejscowości N. J.. Gdy około godziny 5:00 w dniu 6 czerwca 2015 r. K. R. (2) zorientował się, że dokonano kradzieży jego samochodu, zawiadomił Policję.

W dniu 6 czerwca 2015 r. K. D. (1) zamontował w skradzionym w nocy samochodzie S. (...) tablice rejestracyjne pochodzące od samochodu o nr rej. (...) (...), następnie spożył nieustaloną ilość alkoholu i jeździł autem po okolicy. Około godziny 13:00 przyjechał do miejscowości R., gdzie pod sklepem spotkał swojego znajomego P. P. (1) i jego kolegę R. J.. Po krótkiej rozmowie K. D. (1) zaproponował aby pojechali wspólnie nad wodę do miejscowości R.. K. D. (1) ponownie wsiadł za kierownicę samochodu, P. P. (1) zajął miejsce na przednim fotelu pasażera, zaś R. J. usiadł na tylnej kanapie. W trakcie jazdy postanowili jednak, że pojadą nad rzekę L. do miejscowości U.. Przemierzając się ul. (...)w J. K. D. (1) został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji w osobach: sierż. sztab. T. W. i st. post. R. K.. Kiedy T. W. podszedł do drzwi kierowcy samochodu, K. D. (1) poprosił aby szybko przeprowadzić kontrolę gdyż wraca z pracy i jest zmęczony. Na prośbę funkcjonariusza K. D. (1) podał mu prawo jazdy i dowód osobisty D. R. oraz dowód rejestracyjny pojazdu. Ponieważ stan trzeźwości K. D. (1) budził wątpliwości funkcjonariusze przebadali go na urządzeniu przesiewowym A. B., które potwierdziło ich przypuszczenia. W trakcie kontroli ujawniono również, że numer rejestracyjny pojazdu widniejący na naklejce przedniej szyby, różni się od tego który widnieje na tablicach rejestracyjnych. Po sprawdzeniu w bazie danych okazało się, że samochód którym poruszał się K. D. (1) został utracony w wyniku kradzieży. Następnie zarówno K. D. (1), jak i jego pasażerowie P. P. (1) i R. J. zostali zatrzymani i przewiezieni na Komisariat Policji w J.. Tam K. D. (1) w rozmowie z policjantami w dalszym ciągu utrzymywał, że nazywa się D. R.. Ostatecznie jednak podał swoje prawdziwe imię i nazwisko. W trakcie dalszych czynności K. D. (1) został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem (...), które o godzinie 14:30 wykazało 0,56 mg/l, o godzinie 14:34 - 0,53 mg/l, zaś o godzinie 15:00 - 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Samochód S. (...) został zwrócony K. R. (2). W wyniku nieostrożnej jazdy K. D. (1) powstały w nim uszkodzenia w postaci: wybitej szyby w przednich drzwiach pasażera, wgniecenia lewego przedniego błotnika, uszkodzenia przedniego zderzaka, otarcia tylnego zderzaka i porysowania karoserii, gdzie suma strat wyniosła 3.500 zł (k. 245 - 246, 255v, 259, 444 - 445 - wyjaśnienia K. D. (1), k. 175v - 176, 215 - 217, 238v - 239, 351 - 353 - zeznania K. R. (2), k. 180v - 181, 353 - 354 - zeznania D. R., k. 188v - 189, 354 - zeznania A. R., k. 219, 388 - 389 - zeznania T. W., k. 233v - 234, 390 - 391 - zeznania R. J., k. 236v - 237, 525 - 526 - zeznania P. P. (1), k. 177 umowa sprzedaży samochodu, k. 184 - 184v, 211 - 212, 213 - 214 - protokół oględzin, k. 185 - 187 - protokół zatrzymania rzeczy, k. 204 - 205 - protokół zatrzymania K. D. (1), k. 206 - 207 - protokół badania na zawartość alkoholu K. D., k. 208 - 210 - protokół przeszukania osoby, k. 218 - pokwitowanie, k. 257 - zaświadczenie o tożsamości, k. 301 - 312 - kosztorys naprawy samochodu S. (...)).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie o sygn. akt V K 389/09 K. D. (1) został prawomocnie skazany za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości, tj. za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę czterech miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę odbył w całości (k. 405 - 406 - wyrok, k. 407 - 408 - zawiadomienie o zwolnieniu). Następnie wyrokiem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w W. w sprawie o sygn. akt II K 157/15 uznał K. D. (1) za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2015 r. prowadził w stanie nietrzeźwości samochód marki F. (...) o nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie o sygn. akt V K 389/09 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, tj. za czyn z art. 178a § 4 k.k. Za ten czyn wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 maja 2015 r. (k. 34 - akt o sygn. II K 157/15 - wyrok).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów oraz k. 510 - 511 - zeznań R. P., k. 223 - 224, 226 - 227, 229 - 230 - protokołów przeszukania, k. 196v, 201 - protokołów badania na zawartość alkoholu, k. 197 - 198, 202 - 203 - protokołów przeszukania osoby, k. 194. 199 - protokołów zatrzymania osoby, k. 321, 405 - 406, 410 - 412, 421 - 422 - odpisów wyroków, k. 407 - 408, 413 - 414 - informacji o dozywaniu kary, k. 415 - odpisu postanowienia odwołaniu warunkowego zwolnienia, k. 343, 425 - informacji o wysokości szkody, k. 363 - 365 - wywiadu środowiskowego, k. 482 - opinii sądowno - psychiatrycznej, k. 505 - opinii o osadzonym.

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze. Odnośnie zarzutu kradzieży z włamaniem samochodu A. wyjaśnił, że w okolicach wigilii 2014 r. dokonał kradzieży tego pojazdu w dzielnicy B. w W. po wyłamaniu zamka w drzwiach kierowcy przyszlifowanym śrubokrętem. Następnie przeciął przewody elektryczne wewnątrz samochodu, uruchomił silnik i odjechał. Dodał, że dokonał kradzieży tego samochodu bo pomyślał, że przyda mu się do popełnienia kolejnych przestępstw. W zakresie kradzieży kabla telekomunikacyjnego wyjaśnił zaś, że dokonał tego czynu w miejscowości C.. Najpierw zdjął dwie pokrywy w studzienkach, a następnie w obu przeciął przewód telekomunikacyjny, który podpiął do samochodu A. i odjeżdżając pojazdem wyciągnął kabel, który następnie ciągnął za samochodem. W miejscowości R. odczepił i zwinął kabel, po czym położył go na tylnym siedzeniu samochodu. Kiedy udał się w dalszą drogę napotkał patrol policji i uciekając przed nim stracił panowanie nad samochodem, wypadł na zewnątrz i znalazł się pod pojazdem. Oznajmił, że dokonał tych kradzieży po to, żeby spłacić zadłużenie w P.. Jeśli chodzi zaś o kradzież samochodu S. (...) wyjaśnił, że przebywając w nocy w K. zauważył na jednej z posesji samochód typu kombi. Rozplątał siatkę ogrodzeniową, wszedł na posesję i chwycił za klamkę drzwi do samochodu, które okazały się niezamknięte. Wewnątrz samochodu znalazł kluczyki, za pomocą których uruchomił silnik, wyjechał z posesji i udał się do miejsca zamieszkania w J. N.. Na noc samochód pozostawił w pobliskim lesie. Następnego dnia jeździł skradzionym samochodem po okolicy. W jednej z okolicznych wsi dokonał kradzieży z samochodu ciężarowego tablic rejestracyjnych, które zamontował na pojeździe S.. Około południa podjechał pod sklep, gdzie spotkał swojego znajomego o imieniu P. i jeszcze jednego chłopaka, którego wcześniej nie znał. Zaproponował im przejażdżkę do Jadowa. W J. wyjechał za nim radiowóz i policjanci zatrzymali go do kontroli. Podczas kontroli policjanci zrobili się podejrzliwi i zaczęli dokładnie sprawdzać samochód. Oświadczył, że ostatecznie przyznał się do kradzieży samochodu S. (...). W trakcie kolejnego przesłuchania oskarżony przyznał się również do posłużenia się podczas kontroli dokumentami D. R. wskazując, że myślał, iż uda mu się oszukać policjantów.

Podczas rozprawy głównej K. D. (1) przyznał się jedynie do kradzieży samochodu S. (...) oraz do prowadzenia tego pojazdu w stanie nietrzeźwości. Zaprzeczył natomiast aby ukraść samochód A.. Wyjaśnił, że znalazł go w lesie w J. N.. Oświadczył, że nie dokonał również kradzieży przewodu elektrycznego, tylko ktoś mu go dał w M. po to aby go wypalił. Podczas przesłuchania przyznał się do wszystkiego dlatego, że policjant powiedział, że i tak został złapany z tym kablem, a gdy się przyzna to dostanie nieduży wyrok. W zakresie czynu polegającego na posłużeniu się dokumentami wyjaśnił, że podał policjantowi tylko dowód rejestracyjny, a resztę dokumentów policjant sam sobie wziął.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku postępowania przygotowawczego. Są one bowiem logiczne, spójne, jak również korespondują z pozostałym, zgromadzonym w sprawie oraz ujawnionym w toku rozprawy głównej materiałem dowodowym. Zauważyć należy w szczególności, że składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, K. D. (1) nie tylko przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, ale także opisał miejsca i sposób ich dokonania. Oskarżony podawał wówczas takie szczegóły, które znać mógł tylko sprawca tych czynów zabronionych. Dodatkowo w sposób spontaniczny opisywał obciążające go okoliczności, na które nawet nie był przesłuchiwany, np. kradzież tablic rejestracyjnych z samochodu ciężarowego.

Za wiarygodną jedynie w części niesprzeczej z wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego Sąd uznał relację oskarżonego, przedstawioną w czasie trwania rozprawy głównej, tj. w zakresie, w jakim przyznał się do kradzieży samochodu S. (...) oraz do prowadzenia tego samochodu w stanie nietrzeźwości. W pozostałej części wyjaśnienia K. D. (1) nie zasługiwały na wiarę. Zauważyć trzeba, iż okoliczność, by wcześniejsze wyjaśnienia oskarżonego zostały w jakikolwiek sposób sugerowane czy wymuszone przez funkcjonariusza Policji nie znalazła żadnego potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Twierdzeniom tym zaprzeczył przesłuchany podczas rozprawy policjant R. P., ale także nie można uznać ich za wiarygodne wobec zakresu i szczegółowości wcześniejszych wyjaśnień K. D. (1). Podkreślenia wymaga w szczególności, że podczas pierwotnego przesłuchania K. D. (1) opisał lokalizację samochodu A., czas dokonania kradzieży oraz sposób pokonania zabezpieczeń. Wyjaśnił, że dostał się do wnętrza pojazdu wyłamując zamek w drzwiach kierowcy za pomocą przystosowanego śrubokręta, a następnie przeciął przewody elektryczne, co znajduje pełne odzwierciedlenie w protokole oględzin samochodu. Kompletnie niewiarygodna jest też wersja oskarżonego, iż przewód telekomunikacyjny dał mu ktoś w M. do wypalenia niedługo przed wypadkiem. Przypomnieć bowiem należy jak wyglądała sekwencja zdarzeń związana z kradzieżą tego kabla. Jak wynika z zeznań T. S. i A. K., alarm sygnalizujący przecięcie przewodu telekomunikacyjnego wysłał powiadomienie o godz. 2:13 w dniu 6 stycznia 2015 r. Po zaledwie 7 minutach (godz. 2:20) dyżurny KPP w W. otrzymał zaś informację, że ulicami (...) przemieszcza się pojazd, który ciągnie za sobą długi kabel. Patrol policji podjął interwencję w krótkim czasie od przyjęcia zgłoszenia i po pościgu zatrzymał K. D. (1) o godzinie 2:40. Niezależnie od szczegółowości opisu oskarżonego odnośnie tego w jaki sposób dokonał kradzieży przedmiotowego przewodu telekomunikacyjnego nieprawdopodobne jest aby w tak krótkim czasie ktoś inny dokonał kradzieży tego kabla, a następnie przekazał go K. D. (1) w M. do wypalenia. Ponadto zupełnie nieracjonalne i nielogiczne jest aby przekazany do wypalenia przewód K. D. (1) ciągnął za samochodem przez wiele kilometrów (o czym nieustalona osoba zaalarmowała Policję) zamiast przewozić go wewnątrz auta. Jeśli zaś chodzi o zastrzeżenia obrońcy odnośnie możliwości samodzielnego zdjęcia przez oskarżonego pokryw studzienek technicznych to uwzględniając podaną przez świadka A. K. wagę takiego wieka (360 kg), należy rzeczywiście przyjąć, że ręczne podniesienie takiego ciężaru przekraczało fizyczne zdolności oskarżonego. Nie można jednak zapominać, że K. D. (1) miał do dyspozycji samochód i materiałowe taśmy, za pomocą których to narzędzi bez trudu mógł w pojedynkę dokonać tych czynności - o czym również zeznał świadek A. K.. Nie można oczywiście wykluczyć, że na miejscu kradzieży znajdowała się jeszcze inna (inne) osoba, która udzielała K. D. (1) pomocy. Jednak po pierwsze brak jest na to jakichkolwiek dowodów, a po wtóre przyjęcie takich ustaleń byłoby niekorzystne dla oskarżonego, gdyż popełnienie przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z inną osobą stanowi okoliczność obciążającą. Nie zasługiwały również na wiarę późniejsze wyjaśnienia oskarżonego, iż podczas kontroli drogowej w dniu 6 czerwca 2015 r. podał policjantowi jedynie dowód rejestracyjny pojazdu, nie posługiwał się natomiast innymi dokumentami, w tym dowodem osobistym D. R.. Przygotowując linię obrony w zakresie tego czynu oskarżony najwyraźniej zapomniał, że w trakcie kontroli nie podał funkcjonariuszom Policji swojego prawdziwego imienia i nazwiska (podobnie zresztą jak podczas zatrzymania w dniu 6 stycznia 2015 r.) ale twierdził, że nazywa się D. R.. Oznacza to, że K. D. (1) dużo wcześniej sprawdził jakie dokumenty znajdują się w skradzionym samochodzie i dostrzegając pewne podobieństwo przedstawionego na zdjęciach w dokumentach wizerunku D. R., postanowił się pod niego podszyć w razie kontroli. Logicznym jest również, że podczas kontroli podał wszystkie dokumenty, w tym dowód osobisty D. R. po to by uwiarygodnić swoją wersję oraz aby - jak sam przyznał - "oszukać" policjantów. Przytoczone wyżej argumenty wskazują na to, że przedstawiona przez oskarżonego na rozprawie wersja zdarzeń stanowi jedynie nieudolną linię obrony ukierunkowaną na zminimalizowanie swojej odpowiedzialności karnej, niewiele ma jednak wspólnego z rzeczywistym przebiegiem wypadków.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. R. (2), D. R. i A. R. ponieważ są spójne, logiczne oraz korespondują także z wyjaśnieniami oskarżonego. Początkowo K. R. (2) twierdził wprawdzie, że zamknął samochód na klucz przed kradzieżą. W późniejszym czasie nie miał już takiej pewności. Zamykanie zamka drzwi samochodu jest to rutynowa czynność, która wydała się pokrzywdzonemu oczywista. Nie można natomiast wykluczyć, że po całym dniu ciężkiej pracy przy ogrodzeniu mógł o dokonaniu tej czynności zapomnieć. Po odzyskaniu samochodu nie miał on uszkodzonego zamka, miał wprawdzie wybitą boczną szybę jednak wobec braku szkielek na terenie posesji przyjąć należy, że uległa

ona stłuczeniu już po kradzieży. W pojeździe znajdowały się ponadto kluczyki od auta oraz dokumenty. Za zgodne z prawdą przyjąć więc trzeba pierwotne wyjaśnienia oskarżonego, że dostał się do wnętrza samochodu otwierając drzwi za pomocą klamki i nie pokonał przy tym żadnych zabezpieczeń. Sąd dał wiarę zeznaniom K. R. (2) odnośnie zakresu uszkodzeń samochodu jakie spowodował oskarżony już po dokonaniu kradzieży auta. Świadek na rozprawie był w stanie precyzyjnie rozgraniczyć "stare" uszkodzenia, które powstały za czasów jego użytkowania od tych, które powstały po kradzieży. Szczerze również przyznał, że realny koszt usunięcia tych uszkodzeń wynosi około 3.500 zł, nie zaś jak wycenił zatrudniony przez niego rzeczoznawca - 7.215,62 zł.

Na wiarę zasługiwały też zeznania pokrzywdzonego A. S., który w sposób skrupulatny i chronologiczny opisał okoliczności w jakich dokonano kradzieży jego samochodu marki A..

Zeznania A. K. i K. K. (2) Sąd ocenił jako rzeczowe, obiektywne i wyważone. Udzielali oni precyzyjnych odpowiedzi na pytania dotyczące kwestii technicznych związanych z uszkodzeniem sieci telekomunikacyjnej, z zakresem tych uszkodzeń i konsekwencji spowodowania awarii sieci dla jej abonentów. Szczegółowo przedstawili też czynności konieczne do przywrócenia sprawności sieci i naprawy powstałych uszkodzeń. Mimo tego, że świadkowie ci byli powiązani z pokrzywdzoną spółką telekomunikacyjną stronili od wygłaszania własnych ocen i opinii na temat zachowania oskarżonego.

Brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań R. J. i P. P. (1), którzy zgodnie przedstawili okoliczności w jakich znaleźli się w samochodzie prowadzonym przez K. D. (1) w dniu 6 czerwca 2015 r. Zeznania tych świadków korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego. Wbrew oczekiwaniom K. D. (1) świadek P. P. (1) nie potwierdził jednak, że podczas kontroli drogowej policjant sam wziął sobie dokumenty z samochodu.

Pozytywnie zweryfikowane przez Sąd zostały również zeznania T. S., T. W. i R. P. - funkcjonariuszy Policji, którzy w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzili z udziałem K. D. (1) czynności procesowe. T. S. w sposób szczegółowy opisał okoliczności związane z pościgiem za oskarżonym oraz z jego zatrzymaniem. T. W. zaś przedstawił w sposób chronologicznych kontrolę drogową z udziałem oskarżonego w dniu 6 czerwca 2015 r., opisując przy tym jego zachowanie. R. P. wykonywał zaś czynności związane z przedstawieniem K. D. (1) zarzutów oraz przesłuchaniem go w charakterze podejrzanego. Składając zeznania na rozprawie świadek szczerze przyznał, że w protokole przesłuchania pojawił się błąd odnośnie miejsca przeprowadzania czynności, gdyż niewątpliwie przeprowadził ją w szpitalu. Wskazał, że oskarżony był wówczas w dobrym kontakcie i brak było przeszkód do przeprowadzenia z nim tej czynności. Świadek stanowczo zaprzeczył aby wywierał na oskarżonym jakąkolwiek presję bądź też aby namawiał go do przyznania się. Zaznaczyć należy, że wymienieni świadkowie są całkowicie obcy dla oskarżonego i nie mają żadnego osobistego interesu aby go bezpodstawnie obciążyć. Nie sposób zarzucić im zatem braku obiektywizmu.

Z uwagi na informacje zawarte w pismach oskarżonego, z których wynikało, że w innych postępowaniach organy procesowe przeprowadzają z jego udziałem badania sądowo - psychiatryczne, Sąd dopuścił w toku rozprawy dowód z opinii dwóch biegłych psychiatrów, w celu zweryfikowania stanu poczytalności K. D. (1) w czasie czynów oraz możliwości brania przez niego udziału w niniejszym postępowaniu. Z opinii tej wynika, że u K. D. (1) nie stwierdzono objawów choroby psychicznej ani upośledzenie umysłowego. Stwierdzono, że oskarżony jest uzależniony od alkoholu i środków odurzających. W czasie zarzuconych czynów nie miał zniesionej ani ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Uznano też, że może brać udział w postępowaniu i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Opinia ta była jasna, pełna i pozbawiona wewnętrznych sprzeczności, a nadto została sporządzona przez osoby posiadające wymagane doświadczenie oraz kwalifikacje zawodowe.

Autentyczność zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie wzbudziła żadnych wątpliwości Sądu, nie była również przedmiotem zarzutów stron. Protokoły zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

* * *

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo, wina oskarżonego jak i okoliczności popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów nie budzą wątpliwości.

Odpowiedzialności karnej za występki stypizowane w art. 279 § 1 k.k. podlega ten, kto dopuszcza się kradzieży z włamaniem. Zachowanie się sprawcy polega zatem na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór musi zostać dokonany z włamaniem. Kradzież z włamaniem różni się od tzw. zwykłej kradzieży (art. 278 § 1 k.k.) sposobem jej popełnienia. Charakteryzuje się ona połączeniem dwóch elementów, zaboru rzeczy oraz włamania, które polega na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej zamykającego dostęp do tej rzeczy osobom nieuprawnionym. W przypadku samochodu będzie to zamek w drzwiach pojazdu oraz inne zabezpieczenia fabryczne, jak immobiliser czy blokada kierownicy, zapobiegające uruchomieniu i zabór pojazdu.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż K. D. (1) w nocy z 23 na 24 grudnia 2014 r. dokonał kradzieży z włamaniem należącego do A. S. samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że za pomocą śrubokręta wyłamał zamek w drzwiach kierowcy a następnie dostał się do wnętrza pojazdu i po przecięciu przewodów elektrycznych uruchomił silnik, po czym odjechał w nieznanym kierunku. Swoim zachowaniem wypełnił zatem wszystkie znamiona przedmiotowe jak i podmiotowe przypisanego mu w punkcie IV wyroku przestępstwa.

W świetle wyjaśnień oskarżonego nie budzi także wątpliwości fakt, iż w nocy z 5 na 6 czerwca 2015 r. K. D. (1) dokonał kradzieży należącego do K. R. (2) samochodu marki S. (...) o nr rej. (...). Tym razem nie musiał pokonywać żadnych zabezpieczeń aby dostać się do wnętrza pojazdu, zaś do uruchomienia silnika wykorzystał pozostawione w aucie oryginalne kluczyki. Tym zachowaniem wyczerpał komplet znamion przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., przypisanego mu w punkcie V wyroku.

Brak również wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przestępstwa przypisanego mu w punkcie I wyroku. Odpowiedzialności karnej za występki stypizowane w art. 254a k.k. podlega ten, kto zabiera, niszczy, uszkadza lub czyni niezdatnym do użytku element wchodzący w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra, czym powoduje zakłócenie działania całości lub części sieci albo linii. Odcinając przewód telekomunikacyjny z dwóch sąsiadujących ze sobą studzienek technicznych a następnie wyciągając go za pomocą samochodu K. D. (1) niewątpliwie doprowadził do uszkodzenia tego elementu powodując jednocześnie zakłócenie działania części sieci telekomunikacyjnej, która do chwili podjęcia opisanych działań była sprawna. Pozbawił w ten sposób około 103 abonentów dostępu do emitowanych za pomocą tej sieci usług telekomunikacyjnych w postaci telefonu, internetu i telewizji. Sposób z jakim oskarżony obszedł się ze skradzionym przewodem spowodował, że mimo odzyskania nie nadawał się on do ponownego montażu. Oczywistym jest przy tym, że bezpośrednim zamiarem K. D. (1) była kradzież kabla a następnie (po wypaleniu gumowej izolacji) najpewniej jego sprzedaż na skupie złomu. W przekonaniu Sądu nie budzi jednak wątpliwości fakt, że K. D. (1) miał pełną świadomość, że kabel, który zamierza ukraść wchodzi w skład działającej i eksploatowanej sieci telekomunikacyjnej oraz godził się na to, że przecinając kabel uszkodzi część tej sieci i spowoduje zakłócenie jej działania. Wartość samego przewodu o długości 103 metrów wynosiła 2.945,89 złotych. W przekonaniu Sądu dla odzwierciedlenia pełnej zawartości kryminalnej popełnionego przestępstwa koniecznym było uzupełnienie opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej poprzez przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 254a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wszystkich opisanych wyżej czynów z art. 279 § 1 k.k., art. 278 oraz z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 254a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oskarżony K. D. (1) dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k. Przepis ten definiuje omawianą postać recydywy jako popełnienie, w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne, umyślnego przestępstwa podobnego do przestępstwa, za które sprawca był już skazany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 września 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 516/11 K. D. (1) został prawomocnie skazany między innymi za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (tożsame rodzajowo umyślne przestępstwo podobne) na karę 2 lat pozbawienia wolności. Karę tę

odbył w całości w okresie od dnia 13 października 2012 r. do dnia 16 października 2014 r. (k. 421 - 422). Wskazanych wyżej przestępstw dopuścił się natomiast po upływie nieco ponad roku od opuszczenia zakładu karnego.

Dla przypisania odpowiedzialności karnej za występki stypizowany w art. 178a § 4 k.k. niezbędne jest ustalenie, że sprawca, będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, ponownie prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości lub też prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Zgodnie natomiast z art. 115 § 16 pkt 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie nie ulega żadnej wątpliwości, że K. D. (1) prowadził w dniu 6 czerwca 2015 r. w ruchu lądowym skradziony wcześniej samochód S. (...). Wskazują na to wyniki badań oskarżonego na zawartość alkoholu, które wykazały kolejno o godzinie 14:30 - 0,56 mg/l, o godzinie 14:34 - 0,53 mg/l, zaś o godzinie 15:00 - 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Bezsparnie też K. D. (1) był uprzednio dwukrotnie karany sędownie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie o sygn. akt V K 389/09 oraz Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 157/15, jak też, że w dacie popełnienia czynu obowiązywał go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego ostatnim z wymienionych wyroków.

W przekonaniu Sądu K. D. (1) dopuścił się również przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. Odpowiedzialności karnej za występki opisany w tym przepisie podlega ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby. Podczas policyjnej kontroli drogowej w dniu 6 czerwca 2015 r. K. D. (1) nie tylko podawał się za D. R. ale posłużył się też jego dowodem osobistym przekazując go kontrolującym funkcjonariuszom. Opis zarzuconego czynu wymagał jednak koniecznej modyfikacji, gdyż spośród wymienionych tam dokumentów jedynie dowód osobisty D. R. spełniał kryteria dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby. Tego typu dokumentem nie jest natomiast prawo jazdy, które potwierdza jedynie uprawnienia do kierowania pojazdami, ani tym bardziej dowód rejestracyjny pojazdu.

* * *

Uznając, że wina oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów nie budzi wątpliwości Sąd wymierzył mu kary w granicach przewidzianych przez ustawę, uwzględniając okoliczności wpływające na ich wymiar, adekwatne i współmierne do stopnia zawinienia i do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów.

Za czyn kwalifikowany z art. 279 § 1 k.k. popełniony na szkodę A. S. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione na szkodę K. R. (2) wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn kwalifikowany z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 254a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony na szkodę (...) S.A. w W. - karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił fakt, iż K. D. (1) przyznał się do popełnienia tych przestępstw. O. na wymiar kary wpłynął zaś fakt wielokrotnej karalności oskarżonego oraz popełnienie tych czynów w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. K. D. (1) był już ośmiokrotnie prawomocnie skazany, w tym w zdecydowanej większości za przestępstwa przeciwko mieniu i odbywał orzeczone za te przestępstwa kary pozbawienia wolności. Wskazuje to na wysoki stopień demoralizacji oskarżonego. Okazało się bowiem, że ma on za nic wyroki sądowe, zaś orzeczone nimi kary nie robią na nim większego wrażenia. Długoletni pobyt w zakładzie karnym również nie zdołał wykształcić u oskarżonego mechanizmu wewnętrznej samokontroli, który u każdego przeciętnego człowieka z podobnym doświadczeniem życiowym nakazywałby powstrzymanie się od popełnienia kolejnych przestępstw, chociażby tylko w obawie przed ponowną długotrwałą izolacją w warunkach penitencjarnych. K. D. (1) po odbyciu kary za poprzednie przestępstwa postanowił wpisać dokonywanie kradzieży we własny styl życia, traktując je jako sposób na łatwy zarobek, zaś groźba ponownego skazania i osadzenia w zakładzie karnym była jedynie ryzykiem, które postanowił wkalkulować "w koszty" swojej działalności przestępczej. Bulwersujące jest też, że dla osiągnięcia stosunkowo niewielkiego zysku ze sprzedaży pozyskanej miedzi był zdolny bez żadnych skrupułów do spowodowania poważnego uszkodzenia sieci telekomunikacyjnej powodując przy tym nieporównywalne do tych zysków straty. Nie bez znaczenia dla wymiaru kary był również wyjątkowo niedbały sposób traktowania przez oskarżonego skradzionych samochodów, które zostały

wprawdzie odzyskane ale posiadały liczne uszkodzenia. Podkreślenia także wymaga, że przestępstw tych oskarżony dopuścił się w okresie próby związanym z warunkowym przedterminowym zwolnieniem z odbycia reszty kar, udzielonego postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 23 października 2014 r. w sprawie o sygn. III Kow 1452/14/wz. Zaprzepaścił tym samym wyjątkową szansę jaką dawało mu zastosowanie wskazanego środka probacyjnego i zawiódł oczekiwania Sądu Penitencjarnego, który dał się zwieść jego zapewnieniom o zamiarze przestrzegania porządku prawnego.

Za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności. Nie może umknąć uwadze, że K. D. (1) był uprzednio dwukrotnie karany sędownie za przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Znamienne jest przy tym, że wyrok Sądu Rejonowego w W. w sprawie o sygn. akt II K 157/15, którym został skazany za czyn z art. 178a § 4 k.k. uprawomocnił się w dniu 13 maja 2015 r. Po upływie niespełna jednego miesiąca od tej daty oskarżony znów prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. Taka postawa oskarżonego wskazuje na wyjątkowo lekceważący stosunek oskarżonego do przestrzegania norm prawnych i dobitnie świadczy o tym, że K. D. (1) ma za nic wydane wobec niego wyroki sądowe oraz orzeczone zakazy. Za przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności jako najbardziej adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości tego przestępstwa, który jest nieporównywalnie mniejszy niż w przypadku pozostałych czynów.

Jako karę łączną Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności na zasadzie częściowej absorpcji. Sąd miał na uwadze bliski odstęp czasu między poszczególnymi czynami oraz fakt, że trzy spośród nich były skierowane przeciw temu samemu dobru prawnemu. Orzekając karę łączną, Sąd wziął również pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Wskazane wyżej okoliczności obciążające prowadzą bowiem do wniosku, że jedynie długotrwałe i gruntowne oddziaływanie penitencjarne o charakterze wychowawczym i resocjalizacyjnym, jest w stanie wzbudzić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności oraz wolę przestrzegania porządku prawnego, a tym samym powstrzyma go od popełnienia kolejnego przestępstwa.

Mając na względzie jeden z podstawowych celów postępowania karnego określony w art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz retributywną funkcję jaką ma spełnić to prawo, Sąd orzekł również wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych (...) S.A. w W.. Wskazać przy tym należy, iż orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego za przestępstwa popełnione na szkodę wymienionych pokrzywdzonych oraz A. S. Sąd, przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k., w całości zastosował Kodeks karny z dnia 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w datach ich popełnienia. Aktualne brzmienie art. 46 § 1 k.k. otwierałyby bowiem możliwość orzeczenie względem K. D. (1) środka kompensacyjnego naprawienia szkody w o wiele szerszym zakresie (obejmującym także utracone korzyści oraz odsetki). K. R. (2) w swoim pisemnym wniosku domagał się orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w wysokości 7.646,12 zł, co przy wartości skradzionego pojazdu - 10.000 zł wzbudziło wątpliwości Sądu. Do wniosku pokrzywdzony załączył wykonaną przez rzeczoznawcę kalkulację napraw, która nie rozróżniała uszkodzeń samochodu spowodowanych przez oskarżonego od tych, które powstały jeszcze przed kradzieżą. Ponadto kosztów wyceny strat nie można zaliczyć do szkody rzeczywistej wynikającej z popełnionego przestępstwa. Z tego powodu Sąd szczegółowo przesłuchał pokrzywdzonego na rozprawie i uzyskał informację, że realny koszt naprawy uszkodzeń samochodu K. R. (2) wynikających z popełnionego przestępstwa wyniesie około 3.500 zł i taka kwota została ostatecznie zasądzona w wyroku tytułem obowiązku naprawienia szkody. Pogłębionej analizy wymagał też wniosek (...) S.A. o naprawienie szkody. Z uzyskanych od tego pokrzywdzonego wyliczeń wynikało bowiem, że łączna suma strat wyniosła 3.488,64 zł, z czego kwota 1.052,53 zł to koszt sporządzenia kosztorysu. Jak wyżej wskazano ostatni z wymienionych wydatków pokrzywdzonego nie może zostać zaliczony do rzeczywistej szkody wynikającej z popełnionego czynu. Ponadto Sąd zwracał się do pokrzywdzonego o wskazanie wartości zwróconego przewodu o długości 103 metrów, który chociaż uszkodzony musiał przedstawiać jakąś wartość. Z udzielonych przez pokrzywdzonego informacji wynikało, że tzw. wartość złomowa odzyskanego przewodu wynosiła 789,03 zł, zaś koszt przywrócenia działania sieci telekomunikacyjnej wyniósł 3.225,14 zł. O. zatem od wysokości poniesionych strat wartość odzyskanego przewodu telekomunikacyjnego Sąd ustalił wysokość pozostałej do naprawienia szkody w kwocie 2.436,11 zł.

W przypadku przestępstw z art. 178a § 4 k.k. i art. 275 § 1 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego przepisy ustawy karnej obowiązujące w dacie orzekania, albowiem doszedł do przekonania, że przepisy ustawy karnej obowiązujące w datach ich popełnienia nie byłyby dla oskarżonego względniejsze. Pamiętać należy, że w przypadku skazania oskarżonego za czyn z art. 178a § 4 k.k. Sąd obligatoryjnie orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (art. 42 § 3 k.k.). Przepis ten obowiązuje od dnia 18 maja 2015 r., zatem wszedł w życie zanim oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 178a § 4 k.k. (tj. w dniu 6 czerwca 2015 r.). Kolejnym obligatoryjnym rozstrzygnięciem w przypadku skazania sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. jest orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości nie mniejszej niż 10.000 złotych. Obowiązek ten wynika obecnie z treści przepisu art. 43a § 2 k.k., który obowiązuje od dnia 1 lipca 2015 r. Jednakże taki sam obowiązek istniał już w dacie 6 czerwca 2015 r., kiedy to K. D. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Obowiązywał wówczas bowiem art. 49 § 2 k.k., zgodnie z którym w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k.k. Sąd orzeka na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości co najmniej 10 000 złotych. Przepis w takim brzmieniu obowiązywał od dnia 18 maja 2015 r.

Sąd nie znalazł również podstaw aby wymierzyć oskarżonemu karę łączną w oparciu o obowiązujące w tej materii przepisy z przed nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. Pamiętać należy, że treść art. 4 § 1 k.k. przyznaje prymat ustawie karnej obowiązującej w dacie orzekania, zaś tylko wyjątkowo ustawie obowiązującej poprzednio gdy okaże się względniejsza dla oskarżonego. Tymczasem aktualnie obowiązujące przepisy o karze łącznej co do zasady dają szersze możliwości połączenia kar jednostkowych bez ograniczeń wynikających z dawnego brzmienia art. 85 k.k.

Na poczet kary łącznej Sąd zaliczył oskarżonemu na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godz. 2:40 do godz. 19:55 w dniu 6 stycznia 2015 r. oraz godz. 14:30 w dniu 6 czerwca 2015 r. do godz. 12:48 w dniu 8 czerwca 2015 r.

Sąd orzekł również o zabezpieczonych w sprawie dowodach rzeczowych. Przedmioty wymienione pod pozycjami 1, 3, 6 i 8 w wykazie dowodów rzeczowych nr II/10/15/P na k. 66 akt sprawy w postaci taśmy materiałowej, rękawiczek oraz piłki do metalu, niewątpliwie służyły oskarżonemu i były przeznaczone do kradzieży przewodu telekomunikacyjnego, podlegały zatem przypadkowi na podstawie art. 44 § 2 k.k. Telefon komórkowy oraz fragmenty przewodu podlegały natomiast zwrotowi odpowiednio oskarżonemu i (...) S.A. w W., jako zbędne dla niniejszego postępowania (art. 230 § 2 k.p.k.).

Rozstrzygnięcie o kosztach z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu uzasadnione jest treścią § 14 ust. 2 pkt 3 oraz 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163 poz. 1348). Sąd miał przy tym na względzie treść § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł mając na względzie treść art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że sytuacja osobista i majątkowa oskarżonego, który od dłuższego czasu jest pozbawiony wolności, tym samym posiada ograniczone możliwości zarobkowania, a jednocześnie czeka go perspektywa dalszej długotrwałej izolacji, uzasadnia zwolnienie go w całości od ich ponoszenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.